

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/29/2014
Identifikačné číslo spisu:	3012200867
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3012200867.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: obchodnej spoločnosti UNIPRINT, s.r.o., so sídlom v Považskej Bystrici, Nová č. 2419, zastúpenej JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátskou kanceláriou so sídlom v Košiciach, Gelnická 33, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Vázovova 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/1226280/2012/5050-r zo dňa 25. októbra 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/159/2012-64 zo dňa 22. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/159/2012-64 zo dňa 22. januára 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/1226280/2012/5050-r zo dňa 25. októbra 2012. Týmto rozhodnutím žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín (ďalej len „správca dane“) č. 9312401/5/1792609/2012 zo dňa 17. júla 2012, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/, bod 1, zákona č. 511/1992 Zb. rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2005 v sume 722,79 € s odôvodnením, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní skutočností dodania tovaru od dodávateľa obchodnej spoločnosti TINGO, s.r.o. a preto mu nevzniklo právo na odpočítanie DPH.

Krajský súd v Trenčíne posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 49 ods. 1, 2 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) a dospel k záveru, že vo veci bol dostatočne zistený skutkový stav a prijatý správny právny názor.

Ďalej sa krajský súd podrobne zaoberal jednotlivými námietkami a tvrdeniami žalobcu s prihliadnutím na okruhoch žalobných dôvodov uvedených v žalobe pod bodom II. ods. 12 až 19, a v rámci preskúmavania zákonnosti napadnutého rozhodnutia skúmal, či po zrušení rozhodnutia ktoré bolo vydané na základe zistení z opakovanej daňovej kontroly mali daňové orgány právomoc pokračovať v daňovom konaní; správca dane mohol prihliadnuť na všetky dôkazy, teda aj na tie, ktoré boli získané v priebehu výkonu opakovanej daňovej kontroly a od Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Trnava; hodnotenie dôkazov v prejednávanej veci bolo vykonané v súlade s ustanovením § 2 zákona o správe daní a poplatkov; žalovaný sa dostatočne vysporiadal so všetkými dôvodmi, ktoré žalobca uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane a ktoré sú rovnako obsiahnuté v podanej žalobe.

Krajský súd konštatoval, že správca dane potom, ako súd zrušil predchádzajúce rozhodnutie žalovaného z 13. mája 2011, pokračoval vo vyrubovanom konaní v súlade so zákonom a dodatočným platobným výmerom zo dňa 17. júla 2012 určil žalobcovi na základe výsledkov dokazovania daň. Uviedol, že správca dane zistil skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane na základe Protokolu z riadnej daňovej kontroly z 28. septembra 2007 (nie z opakovanej daňovej kontroly), z účtovných dokladov predložených žalobcom, vrátane faktúry číslo 2306/2005, miestnym zisťovaním, ktoré vykonal správca dane a Daňový úrad Nové Mesto nad Váhom, z výpovedí svedkov W. W., N. C., U. B., Y. T., J. U., O. H., S. W., E. G. a D. U.. Krajský súd považoval za dôkazy získané v súlade so zákonom aj zápisnice o výsluchu svedkov, ktorí boli vypočutí Prezidiom Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Trnava. Zo zápisníc, ktoré sú pripojené v administratívnom spise žalovaného, má krajský súd za jednoznačne preukázané, že svedkovia W. W., N. C.-C., Y. T., boli v trestnom konaní riadne poučení podľa § 130 ods. 1, 2 Trestného poriadku o práve svedka odoprieť vypovedať a boli poučení podľa § 345 a § 346 o následkoch krivého obvinenia a krivej svedeckej výpovedi. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že boli znížené jeho štandardné práva tým, že daňové orgány použili v daňovom konaní dôkazy z trestného konania a týmto postupom bola popretá zásada bezprostrednosti dokazovania. Podľa Krajského súdu, zápisnice o výsluchu svedkov v trestnom konaní slúži na objasnenie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, a preto sú dôkazmi získanými v súlade s § 29 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov. Dodal, že výpovede svedkov v trestnom konaní sú zhodné s ich výpoveďami, ktoré boli uskutočnenými pred správcom dane. Poznamenal, že správca dane nepoužil na objasnenie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane Protokol o zisťovaní z opakovanej daňovej kontroly, ktorý nadobudol povahu nezákonne získaného dôkazu. Skonštatoval, že všetky dôkazy boli získané v priebehu výkonu riadnej daňovej kontroly a vo vyrubovanom konaní.

Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že daňové orgány porušili pri hodnotení dôkazov zásadu pravdivosti a hodnovernosti a že sa nevysporiadali so všetkými jeho námietkami. Krajský súd je toho názoru, že z napadnutých rozhodnutí nevyplýva, že daňové orgány hodnotili dôkazy účelovo podľa toho, či ide o dôkaz v prospech alebo neprospech žalobcu. Krajský súd na záver uviedol, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány vykonali dokazovanie a šetrenie v súlade so zásadami daňového konania, vykonané dôkazy boli zabezpečené za účelom preverenia sporných skutočností a boli vyhodnotené v súlade s § 2 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov. Stotožnil sa so záverom žalovaného, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a preto mu nebolo možné priznať odpočet DPH. Dodal, že dôkazy, ktoré predložil žalobca v priebehu konania, nepreukázali bez akýchkoľvek pochybností, že sa uskutočnilo zdaniteľné plnenie, z ktorého si žalobca uplatnil odpočet DPH a správca dane mal oprávnené pochybnosti o uskutočnení deklarovaného zdaniteľného plnenia a v dôsledku týchto pochybností nebolo možné žalobcovi priznať odpočet DPH v zmysle § 40 ods. 1, 2 zákona o DPH.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250 K ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech, nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej

republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si vyčísliť trovy právneho zastupovania. Žalobca napadol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/159/2012 z 22. januára 2014 v celom rozsahu. Podľa názoru žalobcu krajský súd nepostupoval v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 OSP a článku 6 ods. 1 Dohovoru, keď v konaní takéto záruky nerešpektoval, nevysporiadal sa s argumentáciou žalobcu v žalobe a neposkytol ani minimálne potrebnú kvalitu procesu tak, aby bolo naplnené právo na spravodlivý proces a právo na súdnu ochranu. Žalobca opätovne poukazoval na to, že žalovaný rozhodnutím z 25. augusta 2008 zrušil prvé rozhodnutie z 27.11.2007 z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu. Zastáva názor, že ak podľa krajského súdu rozhodnutie bolo vydané na základe protokolu z riadnej daňovej kontroly z 28.09.2007, potom v zmysle rozhodnutia žalovaného z 25. augusta 2008 vychádzalo zo skutkového stavu, ktorý nebol dostatočne zistený. Žalobca považoval tvrdenie krajského súdu, že rozhodnutie bolo vydané výlučne na základe protokolu z riadnej daňovej kontroly z 28.09.2007, v rozpore so samotným rozhodnutím. Zastáva názor, že ak skutkový stav v protokole z riadnej daňovej kontroly nebol dostatočne zistený a po zrušení rozhodnutia z 26.01.2011 už nebolo vykonané žiadne dokazovanie vo vyrubovacom konaní, potom správca dane a žalovaný vychádzali výlučne zo zistení z nezákonnej opakovanej daňovej kontroly. V súvislosti s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí krajského súdu, podľa ktorého správca dane mohol prihliadnuť na všetky dôkazy, teda aj na tie, ktoré boli získané v priebehu výkonu opakovanej daňovej kontroly a od Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 4SŽf/42/2012 z 18.06.2013 v právnej veci žalobcu na dani z príjmov za rok 2005. Podľa žalobcu, vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia z Najvyššieho súdu SR, opodstatnené sú aj dôvody odvolania, ktoré sa týkajú hodnotenia dôkazov vykonaných v daňovom konaní, ale aj samotného uskutočnenia dokazovania v daňovom konaní.

Žalobca má to, že z predloženého administratívneho spisu možno ustáliť záver, že výsluchy svedkov, najmä konateľov obchodných spoločností, boli uskutočnené jednak v iné prvom štádiu daňového konania (rok 2007), v druhom štádiu po zrušení prvotného rozhodnutia žalovaného súdom, ako aj v trestnom konaní. Z dostupného spisového materiálu podľa názoru žalobcu nevyplýva, že by žalobca, resp. ním poverený zástupca, mal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov v daňovom konaní, a ani skutočnosť, ako daňové konanie orgány vykonali v daňovom konaní dôkazy zadovážené v trestnom konaní, pri zachovaní práv žalobcu vyjadriť sa k takým dôkazom. Zastáva názor, že krajský súd v rozpore s uvedeným názorom Najvyššieho súdu SR dospel k zásadne odlišnému právnomu záveru, nakoľko bol povinný uviesť, na základe čoho k takémuto záveru dospel. Ďalej uviedol, že obdobné závery prijal Najvyšší súd SR aj v rozsudkoch uvedených v sp.zn. 3Žf/81/2008 z 09.10.2008 a sp.zn. 5SŽf/5/2009 z 24.11.2009, z ktorých vyplýva, že ak správca dane v priebehu daňovej kontroly použil dôkazy z trestného konania, ale nevytvoril podmienky pre realizáciu práva žalobcu upraveného v ustanovení § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/92 Zb., poškodil ho na jeho právach počas daňového dokazovania, čo mohlo mať priamy dosah na zákonnosť rozhodnutí. Žalobca sa nestotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí krajského súdu, podľa ktorého hodnotenie dôkazov bolo vykonané v súlade s ustanovením § 2 zákona č. 511/1992 Zb. a žalovaný sa dostatočne vysporiadal so všetkými dôvodmi, ktoré žalobca uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane. Zastáva názor, že uvedené tvrdenie krajského súdu je v extrémnom rozpore s obsahom spisov. Žalobca má za to, že z rozhodnutia žalovaného nevyplýva, ako hodnotil zistenia, že S. B. na základe splnomocnenia zastupoval spoločnosť TINGO, s.r.o., potvrdil dodanie tovaru, prevzatie platby, odovzdal doklady od dodávateľa TINGO, s.r.o. a žalobca predložil faktúry (vrátane dodacích listov), príjmové pokladničné doklady, skladové karty a nákup a predaj fakturovaného tovaru bolo riadne zdokumentovaný. Z rozhodnutia žalovaného podľa názoru žalobcu nie je zrejmé, akým spôsobom správca dane a žalovaný vyhodnotili výpovede Š. X. a ďalších svedkov, ktorí potvrdili dodanie tovaru. Ďalej podľa jeho názoru nie je zrejmé, prečo výpovede S. B., Š. X. a ostatných svedkov nie sú hodnoverné, no hodnoverné sú výpovede J. T., I. C. (C.) a K. W., ktorých sám správca dane považuje za osoby pochybné. Z napadnutých rozhodnutí správnych orgánov podľa názoru žalobcu jednoznačne vyplýva, že daňové orgány hodnotili dôkazy účelovou podľa toho, či ide o dôkaz v prospech alebo neprospech žalobcu.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 17.03.2014 na odvolanie žalobcu uviedol, že sa plne

stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu a navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného vyjadrenia, ktoré bolo zaslané k žalobe, keďže odvolanie neobsahuje žiadne nové relevantné skutočnosti, ku ktorým by sa žalovaný už nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods.1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk <., www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že na základe vykonanej daňovej kontroly u žalobcu za zdaňovacie obdobie jún 2005, správca dane vyrubil žalobcovi dodatočným platobným výmerom č. 670/230/50843/07/Hel v rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2005 v sume 21 775,- Sk. Žalovaný na odvolanie žalobcu zrušil dňa 25. augusta 2008 rozhodnutím č. 1/226/3146-69454/2008/990600-r dodatočný platobný výmer a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň dal žalovaný podnet na vykonanie opakovanej daňovej kontroly. Správca dane vykonal u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu na DPH za zdaňovacie obdobie jún 2005 a o výsledku opakovanej daňovej kontroly vyhotovil Protokol č. 670/320/50461/2010/Ta zo dňa 2. decembra 2010. Správca dane dodatočným platobným výmerom č. 670/230/3015/11/Sed zo dňa 26. januára 2011 na základe výsledkov zistených opakovanou daňovou kontrolou vyrubil žalobcovi rozdiel DPH v sume 722,79 €. Správca dane odôvodnil uvedené rozhodnutie tým, že žalobca nesplnil podmienky na odpočet DPH podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., pretože nepreukázal uskutočnenie zdaniteľných obchodov, predmetom ktorých bolo dodanie tovaru od spoločnosti TINGO, s.r.o. Žalovaný nevyhovел odvolaniu žalobcu a rozhodnutím č. 1/226/7410-54594/2011/990600-r z 13. mája 2011 potvrdil dodatočný platobný výmer zo dňa 26. januára 2011. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo 14. decembra 2011, č.k. 13S/63/2011-z 57 na základe žalobcom podanej žaloby zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1/226/7410-54594/2011/990600-r z 13. mája 2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu § 250j ods. 2 písm. a/ OSP. Následne žalovaný rozhodnutím č. 1040508/1/54975/2012 zrušil dodatočný platobný výmer správcu dane č. 670/230/3015/11/Sed zo dňa 26. januára 2011 a správca dane pokračoval vo vyrubovanom konaní a dodatočným platobným výmerom zo dňa 17. júla 2012 podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní a poplatkov vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2005 v sume 722,79 € z rovnakých dôvodov ako v predchádzajúcom rozhodnutí, t.j., že žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal, že tovar mu dodala spoločnosť TINGO, s.r.o., ktorá vystavila spornú faktúru č. 2306/2005. Žalovaný na odvolanie žalobcu napadnutým rozhodnutím z 25. októbra 2012 potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane zo 17. júna 2012.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty

majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektami a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítat daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, platiteľ môže odpočítat od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítat daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobca v konaní nepredložil relevantný dôkaz o tom, že skutočne došlo k dodávke tovaru -papiera nižšej kvality spoločnosťou TINGO, s.r.o. Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarcu požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nedostatočne zistený skutkový stav krajským súdom, najvyšší súd k tejto námietke dáva žalobcovi do pozornosti, že v konaniach o žalobách (§ 247 a nasl. OSP) súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý (s výnimkou vecí v tzv. plnej jurisdikcii - § 250i ods. 2 OSP) posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

V danom prípade dôkazná povinnosť v daňovom konaní leží na daňovom subjekte, ako vyplýva z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Žalobca (daňový subjekt) však aj napriek výzve správcu dane nezrejmlil v daňovom konaní sporné skutočnosti a nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie uskutočnenia predmetov fakturácie a z tohto dôvodu nemohla byť v daňovom konaní overená pravdivosť údajov na spochybnených faktúrach. Daňové orgány preto vychádzali z dôkazov zhromaždených nielen v daňovom ale aj v trestnom konaní a na ich základe dospeli k záveru, že daňový subjekt nepreukázal uskutočnenie predmetu fakturácie a splnenie podmienok nároku na odpočet dane, ako aj vynaloženie finančných prostriedkov a ich súvislosť so zdaniteľnými príjmami. Podľa názoru najvyššieho súdu, daňové orgány postupovali pri vyhodnotení dôkazov v súlade s vyššie uvedenou zásadou voľného hodnotenia dôkazov, prihliadali na všetky dôkazy, ktoré v daňovom konaní vyšli najavo, pričom vykonali všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Záver, ku ktorému dospeli, je výsledkom logickej úvahy a ich rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu teda nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.